

Ωδή στον Αείλανθο τον Υψηλότατο

ή αλλιώς

ένας σύντομος απολογισμός των εκδηλώσεών μας τον Ιούλιο που μόλις πέρασε.

Τα ονομάζουν περιφρονητικά βρωμόδεντρα ή βρωμοκαρδιές. Τα αποστρέφονται, τα κατατάσσουν στα εντελώς ανεπιθύμητα, στα επικηρυγμένα, στους παρίες του φυτικού βασιλείου και τα ξεπαστρεύουν από τους κήπους άμα τη εμφανίσει. Δεν τους αναγνωρίζουν καμία χάρη, κανέναν λόγο ύπαρξης, καμιά αρετή ή ιδιότητα αξιόλογη ώστε να τους επιτρέπουν να ζουν. Σίγουρα θα τα θεωρούν ως ένα λάθος της φύσης που προήλθε από κάποια αδέξια κίνηση στο εργαστήριο του Πλάστη, την ώρα που ανακάτευε τις μυρουδιές των όντων και διαχώριζε τις ιδιότητες ενός εκάστου των φυτών της Χλωρίδας, καθώς, όπως ξέρουμε, ουδείς τέλειος, ακόμη κι Αυτός! Ποιος ξέρει πόθεν, πράγματι, προέρχεται τόση προκατάληψη. Ίσως επειδή για δύο-τρεις βδομάδες τον χρόνο, την άνοιξη, το άνθος τους μυρίζει προκλητικά, αναστατώνοντας την καθώς πρέπει, υπερευαίσθητη όσφρηση των Εκλεκτών του Θεού, που έχουν συνηθίσει να ζουν σε έναν κόσμο τόσο άμεμπτο και αμόλυντο, που αρωματίζουν ακόμα και τις μασχάλες τους, τα βρακιά τους και τα σεντόνια τους και ασφαλώς προτιμούν στους κήπους τους τις γαζίες, τις γλυσίνες τα τριαντάφυλλα και τις μανόλιες από αυτόν τον παρείσακτο δαίμονα, διαφθορέα της εύοσμης τάξης στο βουβό και υπομονετικό βασίλειο των φυτών και των δέντρων...

Ένας τέτοιος λοιπόν παρίας του φυτικού βασιλείου, ξεφεύγοντας από τους διώκτες του, βρήκε ανέλπисто καταφύγιο, πράγμα από μόνο του εντελώς ασυνήθιστο και περίεργο, στον μεγάλο ακάλυπτο χώρο που αφήνουν οι πολυκατοικίες πίσω τους, ενός ολοκληρωμένου οικοδομικού τετραγώνου, στο κέντρο της πόλεως των Χανίων. Και εκεί, ο σπόρος, προστατευμένος από την παραξενιά των ανθρώπων, τα στοιχεία της φύσης, τους κηπουρούς του Δήμου, τις σκάλες και τα πριόνια της πυροσβεστικής, και επωφελούμενος από το ιδιωτικό καθεστώς του οικοπέδου όπου φύτρωσε, την μάντρα που τον προστατεύει, αλλά και την αμφίθυμη στάση ανοχής των μπαλκονιών των γύρω πολυκατοικιών στα οποία, καθώς μεγάλωνε, άπλωνε τα κλαδιά του, (μια και οι ιδιοκτήτες τους από συμφέρον, μπροστά στο πράσινο του φυλλώματος και την προστασία της ιδιωτικής τους ζωής από το απέναντι βλέμμα παρέβλεπαν συστηματικά, πολλά χρόνια τώρα, τις άλλες ιδιότητες του δέντρου), έφτασε σήμερα να απλώνει τα κλαδιά του και τον κορμό του, συμμετρικά σαν μια τεράστια πράσινη μπάλα, καταλαμβάνοντας το σύνολο σχεδόν του ακάλυπτου

χώρου όπου φύτευσε και να ξεπεράσει σε ύψος τις εξαώροφες πολυκατοικίες που το περιστοιχίζουν, επιδεικνύοντας στα «τυφλά» μάτια ακόμα και του πιο αμείλικτου διώκτη του, την κρυμμένη δύναμη του σπόρου του, την υπομονετική αρετή του, την συγκινητική δικαίωση της ύπαρξής του, την περήφανη ιδιότητα του είδους του: την σπάνια, μεγαλειώδη φυσική ομορφιά του!

Υπό την σκέπη λοιπόν αυτού του γιγαντιαίου δέντρου, καθώς μία από τις βεράντες όπου άπλωνε επί χρόνια τα φυλλώματα του ήταν και η μεγάλη βεράντα του θεάτρου Κυδωνία, και με φυσικό σκηνικό φόντο τις φυλλωσιές του, το θέατρό μας παρουσίασε φέτος για 12 βραδιές την παράσταση «**Άγγελέ μου**» του εξαίρετου **Χένρι Νέιλορ**, με την ταλαντούχα **Κατερίνα Μαντίλ** στον πρωταγωνιστικό ρόλο, ταυτίζοντας κατά κάποιο τρόπο το δέντρο αυτό με το επίσης τεράστιο δέντρο του Μπένι, «τον παππού όλων των άλλων δέντρων», όπως λέει ο συγγραφέας του έργου, την παράσταση «**Το μόνον της ζωής του ταξείδιον**» του Γεωργίου Βιζυηνού με τον υπέροχο **Γιώργο Μπινιάρη**, δύο λογοτεχνικές βραδιές με καλεσμένους τον **Νίκο Ξένιο** και την συγκινητική νουβέλα του «**Το κυνήγι του βασιλιά Μαθθία**», καθώς και τον **Φώτη Δούσο** και το δοκιμιακού χαρακτήρα βιβλίο του «**Στη βιβλιοθήκη του Δον Κιχώτη**» σε συζήτηση με τον εκλεκτό φίλο του θεάτρου **Κώστα Κουτσοурέλη**, δύο μουσικές βραδιές, μία με την ηδύφωνη τραγουδίστρια και συνθέτρια **Φένια Χρήστου** και το νέο μουσικό της άλμπουμ που μόλις κυκλοφόρησε «**El3ven**» και μία ακόμα με τους εκπληκτικούς μουσικούς **Ξανθούλα Ντακοβάνου** και **Ταξιάρχη Βασιλάκο**, μία έκθεση φωτογραφίας του φωτορεπόρτερ **Γιώργου Δέτση**, με εικόνες από το εμπόλεμο Κομπάνι της Συρίας το 2015 σε ψηφιακή μορφή, καθώς και μία συζήτηση ενώπιον του κοινού της παράστασης «**Άγγελέ μου**» με τους σταθερούς φίλους μας **Κώστα Κουτσοурέλη** και **Γιάννη Κουτσομύτη**.

Δεν ξέρω αν είναι πολλά ή λίγα αυτά που έγιναν, ούτε και τα λέω αυτά για αυτόν τον λόγο, ξέρω μόνο πως το δέντρο αυτό, που όπως έμαθα κάποια στιγμή η επιστημονική του ονομασία είναι ***Ailanthus altissima*** ή **Αείλανθος ο υψηλότατος** και το εισήγαγε το 1850 από την Κίνα η βασίλισσα Αμαλία ως καλλωπιστικό δέντρο για να κοσμήσει τον Βασιλικό Κήπο της Αθήνας (μετέπειτα Εθνικό Κήπο), που ήταν τότε στα πρώτα χρόνια της δημιουργίας του, το δέντρο αυτό, που όπως λένε οι γεωπόνοι στα επιστημονικά τους δημοσιεύματα, είναι προικισμένο από τη φύση με μεγαλύτερη ικανότητα απορρόφησης διοξειδίου του άνθρακα από τα άλλα δέντρα, με συνέπεια να απελευθερώνει και πολύ περισσότερο οξυγόνο, το δέντρο αυτό λοιπόν, όλον τον Ιούλιο μας σκέπασε, μας προστάτευσε από τους περίοικους, μας δρόσισε και συνέβαλε ευχαρίστως, με την μεγαλύτερη φυσική ευγένεια, ως σκηνικός διάκοσμος στις παραστάσεις μας μεταμορφωνόμενο, υπό το φως των προβολών, τότε σε υπεραϊωνόβιο φιστικόδεντρο (στο Άγγελέ μου), τότε σε

φυσικό υπαίθριο χώρο πρασίνου με τειμήριο εντοπιότητας στις συναρπαστικές περιγραφές του διηγήματος του Βιζυηνού και πότε παραμένοντας απλώς αυτό ακριβώς που ήταν, ένα όμορφο υψηλό δέντρο με πλούσιο και θαλερό φύλλωμα.

Θα ήταν λοιπόν ενοχλητική παράλειψη αν το θέατρο μας, τώρα που τελείωσαν οι ειδηλώσεις, δεν απηύθυνε στη γλώσσα του, στη γλώσσα των δέντρων, που δεν είναι άλλη από τη γλώσσα της Ευγένειας, ένα μεγάλο ευχαριστώ σ' αυτήν την τόσο παρεξηγημένη, κατατρεγμένη και συκοφαντημένη φύση. Σ' αυτόν τον υπέροχο Γίγαντα!

Καλό καλοκαίρι!

MB

Χανιά, 5/8/2018